

# Rozhovor s Josefem Mrázkem



*Pan Josef Mrázek z Trnova oslavil letos v květnu 75. narozeniny. My, dříve narození, si pamatujeme pana Josefa Mrázka jako známého a skvělého motokrosového závodníka.*

*Proto jsem se s ním domluvil, aby na svoji dlouholetou kariéru závodníka zavzpomínal, aby se i mladší generace spoluobčanů dozvěděla to, co možná ani o Josefu Mrázkovi netušili. U rozhovoru byla i manželka paní Marie Mrázková.*

1. Pane Mrázku, já si vás osobně pamatuji z motokrosových závodů, které se tehdy-před 40 lety- jezdily i v opočenské oboře. Jaké byly vaše začátky? Jak jste získal 1. motorku?

V roce 1959 jsem začal závodit ve Skutči, v opočenské oboře to byl můj druhý závod. Koupil jsem 1. motorku od závodníka Josky Marčíka, tenkrát bez předního kola. Ten si koupil lepší na šestidenní. Na ní jsem pak začal závodit.

2. Měl jste tým spolupracovníků-mechaniků, kteří vám motorku opravovali a připravovali na závody?

Úpravu motoru mi dělal z Adastu, kde jsem dělal, Joska Petru, jeden z nejlepších řemeslníků. Udělal mi rychlou trojku, dal tam jiný kolečka-převody, abych měl rychlý start, abych se dostal rychle dopředu.

Pak jsem měl prvotřídní motocykl 150 „Zetku“, ale upravenou s jiným válcem - soutěžním „Skotákem“, byl to fabrikový válec o obsahu 175ccm, to už jsem měl 1. výkonnostní třídu - mistrovství republiky, měl jsem stálé číslo 92, to bylo v roce 1961. S ním už jsem v roce 1961 ve Skutči byl od startu třetí, známý závodník Válek první.

Pak jsem z Adastu odešel.

Potom mi servisního mechanika dělal Václav Serbousek, později jeho bratr Pepina.

Od nich jsem měl motorku tak připravenou, že vždy dojela, chtělo to ale po závodech dobrou údržbu.

### 3. Jaký byl vývoj vaší kariéry, kde jste všude závodil a s jakými úspěchy?

Jednou jsem byl v Žamberku, už jako ženatý, na závodech. Tam se mi to líbilo, tak jsem si koupil motorku od Marčíka (tu bez předního kola) a začal jezdit. Manželka tenkrát chtěla ložnici, ale motorka byla přednější.

První závod byl v Trutnově, tam jsem byl sedmý a hned další závod ve Skutči v roce 1958 jsem byl třetí, v Opočně čtvrtý.

Další rok už to bylo lepší, už jsem byl ve Skutči třetí, to už jsem byl skoro vždy „na bedně“.

Abych mohl jet terénní závody, musel jsem nejdříve jet terénní soutěže a získat 50 bodů, a tím 3. výkonnostní třídu v terénních závodech. Jel jsem čtyři soutěže, všechny na zlatou.

Když už jsem byl v kraji první, od Svazarmu z Hradce jsem dostal fabrickou „Zetku 175“, jenže další rok jsem byl v kraji druhý, první byl Splítek z Holic, tak mi ji sebrali. Já byl tenkrát u Zárybnických v hospodě, tam si pro ni ten Splítek s mechanikem přijeli. Tenkrát se starý fandové - Vašek Novotný a další, s ním málem porvali, nechtěli ji dát.

Na to táta prodal krávu. Dal mi 8 tisíc a já si od zasloužilého mistra sportu Hamršmída koupil „JAWU 420“. Tehdá ji měli pouze tři lidé v republice. Na ní jsem musel jet čtyři klasifikační závody: Březová, Holice, Havlíčkův Brod, Nová Paka, všechny opět na zlatou, a mohl jsem jezdit krajský přebor ve třídě 500 ccm.

Nakonec, když už jsem končil, jsem „čtyřistadvacítku“ prodal Halmovi, který jezdil mistrovství světa, a já jsem jezdil na „dvěstěpadesátce“.



*V 1967 jsem jezdil i s Pepou Švorcem z Dobřan, já končil asi v 35 letech.*

### 4. Byli vám nakloněni nějakí sponzoři, nebo jste si vše financoval sám.

Pod kterou nebo za kterou organizaci jste jezdil?

Ježdil jsem pod Svazarm Opočno. Nic moc mi nedávali, to bylo minimum, vše jsem si financoval sám, jen jsem pod jejich hlavičkou závodil. Až když jsem si vyjel 1. výkonnostní třídu dostal jsem tu motorku „Zetku 175“.

Bylo to ale finančně zajímavé, v uhelných skladech jsem měl za měsíc 1200 Kčs a za závod-za neděli 700 Kčs, i více.

### 5. V motoristickém sportu-teréňácích vynikala některá jména, která si i dnes někteří fandové pamatují. S kým jste závodil a kde?

Závodil jsem ve Skutči, Opočně, Vamberku, Českém Krumlově, Stříbře, Moravským Krumlově, Opavě, Březolupech, Hronově, Litomyšli, Horním Jelení,

dokonce i v Praze v Šárce a jinde, i Polsku. Na většině fotografií, které mám jsem na 1. místě nebo „na bedně“.

Závodil jsem se Splítkem, Ulrychem, Pešanem a dalšími.

Mistrovství republiky jsem jezdil s Hamršmídem, Udlínkem, Chárou, se kterým se dosud navštěvujeme, Válkem – to byli profíci.

V Holicích jsem jednou jezdil doplňkový závod půllitrů, který se jel při mistrovství světa. Já tam jel se svojí „420“. Od startu jsem byl 3., ale nakonec mi kykslo zapalování a já nedojel.



6. Motoristický sport je velmi namáhavý na ruce, páteř i nohy. Hlavně je ale dost nebezpečný. Co vaše tělo a úrazy.

Já neměl za celou dobu žádný úraz. Já jezdil na jistotu – sychrovku, jel jsem kolik jsem uměl, hlavně na blátě mě to šlo, ne žádné hrr-brr, dost vepředu, ale na jistotu. Měl jsem ale vydařené skoky, vysoké a rovné na zadní kolo ne „do štorce“, proto jsem se i držel vepředu. Kdo to umí, nemusí to tak křečovitě držet, kdo to drží silou, tak brzy odpadne.

6. Jak jste všechny ty závody snášela vy, paní Mrázková?

Já dobře, já jsem s manželem jezdila na motorce na závody v kraji a na ni tam pak manžel závodil. Potom jsme měli bojovýho Tudora a vozili i malého Dušana s sebou. Já jsem s tím úplně žila, ale fakt jsem se o něho nebála, protože jsem věděla, že on jezdil na jistotu, on se ani nikdy nevyboural. Dokonce se mi někdy zdálo, že jede moc pomalu a opatrně, tak jsem mu fandila, aby přidal.

7. Očekávala jste, že i váš syn Dušan bude závodit?

Zkoušel to, ale psychicky to tak nezvládl, nejel v pohodě. Bála jsem se o něj, ani jsem se jedinkrát nebyla na něho podívat, měl často kolize, pak byl na operaci s kolenem, když zavadil o kolík, co vytyčoval trať. Pak šel Dušan na vojnu, ježdění nechal a manžel taky v roce 1967.

8. Na co jste ve své kariéře mimořádně pyšný nebo čeho si ceníte?



Asi toho, že jsem jezdil vždy v pohodě a na jistotu. Skoro vždy jsem dojel a vždy „na bednu“.

Nejvíce závodů jsem odjel v letech 1959-62. Třeba ze 17-18 závodů za rok jsem jen jeden nedojel.

To sem měl i nejvíce úspěchů i umístění na Mistrovství republiky. Bylo to i moje sebeuspokojení, hlavně jako veterán, kdy já porážel jezdce o 10 let mladší. Mě bylo 65 a jim 55let. V 35 letech jsem končil a 27 let jsem pak nejezdil. A v 62 letech jsem začal jezdit veterány. Ale pro mě byly ty závody krátké, po půl hodině už ostatní nemohli a já jsem furt mohl, chytil jsem slinu. Mě vyhlášovali jako nejstaršího veterána. Chtěl jsem jezdit do 70 let, ale o velikonocích jsem se zranil, a v květnu mi bylo 70. Motorku jsem prodal, ale pak jsem litoval, že bych to snad ještě zkusil.



### 9. Co naopak bylo ve vašem závodění nejhorší?

Nejtěžší závody jsem prožíval až jako veterán.

Začal jsem znovu jezdit.

Jednou jsem jel 1. závod-memoriál Zdeňka Smělého v Litomyšli, půjčil jsem si motorku a dojel jsem třetí. Pak jsem ho koupil. Jezdil jsem zase dobře. Za rok jsme zase jeli u Litomyše, tam to bylo strašně rozbahněný, mně bylo 67 a já upadl snad 10 krát. Ostatní mladší to vzdávali a já ani kopec nevyjel jak motorka byla zabahněná, musel jsem jí tlačit.

A moje poslední jízda byla v 69 letech v Úpici u hvězdárny, o velikonocích, ještě byl sníh, jel se mnou poprvé Cyril Mikulec, jelo nás asi 6 veteránů na „Zetkách“, bylo nás málo, tak nás pustili s mladými jezdci-závodníky, někteří byli dost bezohlední. Jezdili na nových motorkách Kawasaki, Suzuki, KTM, takže to bylo nesrovnatelný. Tam se dva mladí honili a v posledním kole mě chtěl jeden předjet o jedno kolo na skoku, ale nevešel se, navlík mě na řídítka, já vylít, spadl pod skok na ruku, kosti mi rozbily kloub, motor zůstal na skoku, okamžitě jsem viděl, že je zle, prsty bezcitný kloub rozbitý. Sanitkou do Hradce, tam mě operovali, mám dva šroubky a železný kloub a trn do kosti a jizvu dlouhou 20 cm. Ale nebolí to, jen ruka nejde nahoru, nezvednu ji. A tím jsem skončil.

### 10. Šlo tenkrát něco dělat jinak? Jak to vidíte dnes?

Asi těžko, tenkrát se to dělalo jako koníček, až později za to byla finanční odměna.

Začal jsem bez tréninku už ženatý v 25 letech, asi jsem na to měl. Jezdili jsme v neděli na závody a v pondělí do práce. Motorku jsem si šetřil, byl jsem rád, že motor vydržel na ten závod.

### 11. Pokud by se dnes mladí kluci i děvčata rozhodli pro tento druh sportu, co hlavně potřebují?

Dnes potřebují daleko víc peněz, nadšeného tátu a dům na kolečkách se vším servisem.



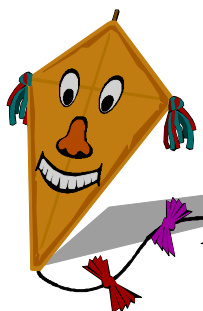
*Měl jsem i  
fůru věnců,  
ale nakonec  
jsme všechno  
vyhodili,  
když jsme  
přestavovali  
barák.  
Poháry a  
další trofeje  
mám  
v obýváku ve  
vitríně  
uložené.*

Děkuji oběma za rozhovor a panu Mrázkovi dodatečně za čtenáře k pětasedmdesátinám hlavně pevně zdraví.

Rozhovor připravil Václav Hlavsa

## Sdružení „Trnov sobě“ a letiště „Tři sudy“

POŘADAJÍ



# 2. TRNOVSKOU DRAKIÁDU

AKCE SE

USKUTEČNÍ

20. ŘÍJNA 2007 OD 14:00 HODIN,  
NA LETIŠTI V TRNOVĚ

**KOMISE ROZHODČÍCH VYHLAŠUJE SOUTĚŽ  
O NEJHEZČÍHO VLASTNORUČNĚ VYROBENÉHO DRAKA.  
PREZENTACE SOUTĚŽÍCÍCH DO 14:30 HODIN.**

**OBČERSTVENÍ BUDE ZAJIŠTĚNO!**

**V případě nepříznivého počasí  
bude náhradní termín vyhlášen místním rozhlasem**